

ANTUN BRANKO SIMICS:

II.

A szegények

A szegények

A szegények valószínűtlenül
élet és halál közt lebegnek
és minden percben lesüllyedhet a mérleg
halál felőli serpenyője.

Minden percben átléphetik
a mesgyét és ott vannak
a halálban: a szomszédságban

A szegények napja

A szegénység szűk szorongó verem
Benne az élet vár örök lesen

A szegényeknek a szerelem
naptalan virágzás

A szegénységben vörösen parázsol
— a szegények egyetlen napja —
a fájdalom mindig friss sebekbe maratva.

A szegények pillantása

Tudom: reggel, ha felébrednek
az ágy szélén még ülnek egy kicsit.

Az asztalnál némák míg esznek vagy csak úgy
pihennek. A kezük mozdulatlan:
beesett mellükön keresztben;
ha mozdul önmagától mozdul.
A szemük nem néz egyenest, előre.
Ezek nem várnak sehonnan semmit
Az életükbe

minden kívülről jön
és parancsol.
Az életük iszony és alázat.

Itt ülnek most
A pillantásuk semmin meg nem áll
Zavartan köröz
és kiutat keres a térből.

Ablakok a szegények házaiban

Ez az új ablak fehérlik, mint üres megkövesült szeme
a gazdagnak, ki egyszer itt benézett

A többi — régi — naponként feketébb.

A szegények ebédje

Az éhség húzza a delet
s a benti üregből a test nyöszörg és vinnyog,
De áll a dél
könyörtelenül, messze.

Oh némulj, te szegény test,
felejts és éhezz
és türelmet egyél!

Bár elfogyhatna a test és kilehelné magát!
De az utolsó percben mindig megjön a dél
és a test vinnyog és tűr, de él
két ebéd között keresztrefeszítve.

Oh némulj, te szegény test,
felejts és éhezz
és türelmet egyél!

A szegényhez

Oh szedd magad magadba és a sorsba
A peremen ne folyj át
Zárd az ajtót minden reménynek,
mert ez az ajtó semmibe nyílik.
Oh szedd magad magadba és a sorsba.

Tested vékonyul
kezed sárgul
a szemed mélyül
Hangtalan hagyja szíved el a vér

Ha éjjel levetkőzöl olyan vagy
— oly vékony, átlátszó és halvány —
mint egy karcsú, hervadt virág.

Oh hova, hova?
Vajjon már itt a földön
egészen elhagyod a testet?
A gazdag nézi hová tűntél. Fejét csóválja
»Elillant, mint az illat.«

Post scriptum

Néztem a szegénységet
és meg akartam énekelni

De mikor mélyebben belenéztem
nem szóltam
                    láttam:
                    A nyomor feneketlen

Mi lett énekké?
                    egy pillantás, egy sóhaj
Más minden kívül maradt a versen
kidalolatlan

Azt csak hallgatni tudom.